

Jan, Mia en Ludo Slachmuylders

Op 'de Grenshoeve' zijn Ludo en Jan Slachmuylders erg vindingrijk in het testen en verfijnen van nieuwigheden.

Beroep:	vleesvee, akkerbouw, tuinbouw
Ras:	Belgisch witblauw
Aantal moederdieren:	120
Fokdoel:	gezondheid, beenwerk, gewicht, kwaliteitsvlees

Ludo en Jan Slachmuylders uit Hombeek kopen jaarlijks zo'n dertig hectare tarwestro bij voor hun 250 stuks tellend witblauwveekoppel. De hoge aankooprijzen van het stro de laatste paar jaren zette hen aan om alternatieven te zoeken. Sinds dit najaar experimenteren vader Ludo en zoon Jan met maisstro. 'Eigenlijk wilden we er al vorig jaar mee starten na het lezen van een bedrijfsreportage in VeeteeltVlees en na verder onderzoek op het internet', verhaalt Jan Slachmuylders (26). 'Het bleek dat in de Verenigde Staten het gebruik van maisstro wijdverbreid is. De natte oogstomstandigheden van de dorsmais beslist er echter anders over. Maisstro moet immers een drietal dagen op het veld kunnen drogen alvorens het geperst wordt.'

Nooit meer goedkoop

Het plan belandde ten huize 'de Grenshoeve' echter niet in de koelkast. Jan: 'Afgezien van een mindere productie zal tarwestro mijn inziens nooit meer goedkoop worden nu er ook pellets van worden gemaakt als energiebron.' 'Als de oogstomstandigheden het dit najaar zouden toelaten, wilden we dus graag met maisstro aan de gang', vervolgt Ludo (57). 'Dit jaar hadden we vijfendertig hectare korrelmais gezaaid. Van tien hectare is maisstro geoogst. De zaai geschiedde op 10 april, dus ruim vroeg. De teelttechniek is niet anders dan voor de klassieke dorsmais. De derde week van oktober hebben we de korrel geoogst voor ccm. Na de oogst ben ik met een klepelmaaier de veldresten gaan

Zelfonderzoek en zelfontwikkeling zitten bij Ludo en Jan Slachmuylders in de genen

Zin in uitvinden

De hoge stroprijzen en de mindere strokwaliteit dwingen veehouders te zoeken naar alternatieven als stalstrooisel. Op het gesloten witblauwvleesveebedrijf 'de Grenshoeve' van de familie Slachmuylders wordt geëxperimenteerd met maisstro.

tekst Guy Nantier

De opnamecapaciteit van mestvocht door het maisstro is beter dan verwacht

open slaan, zodat het beter kon drogen. Na drie dagen hebben we het stro bijeen geharkt en werd het door de loonwerker in ronde balen geperst. Om het geheel bijeen te houden, werden de balen voorzien van een net.' Uit het verdere relaas van Ludo blijkt dat een goede hark nodig is om de maisresten bijeen te harken. Het vinden van een loonwerker om het maisstro met de klassieke rondebalepers te oogsten, was geen sinecure. 'Er was bovendien de nodige overtuigingskracht voor nodig. De loonwerkers waren bevreesd voor een verhoogde slijtage van de machine.' De potstallen worden op het gesloten vleesveebedrijf in Hombeek nu eenmaal per week ingestrooid met maisstro. Met tarwestro was tweemaal per week nodig. 'Met de hand, jawel, maar werken met

een mechanische stroverdeler kan geen probleem zijn', meent Jan. 'Ik zou zeggen dat het zelfs beter is, want er is, in tegenstelling tot bij tarwestro, bij de verdeling bijna geen stofontwikkeling.' De opnamecapaciteit van het mestvocht blijkt goed en zelfs beter dan het tarwestro, dat weliswaar dit jaar van lagere kwaliteit is. De dieren zinken na een paar dagen niet in het maisstro weg. 'En je ziet dat de dieren er ook van eten. Vooral de resten van de schutbladeren.'

Wikkelproof tegen broei

Waar ligt het omslagpunt om tarwestro aan te wenden in plaats van maisstro? Jan: 'Tarwestro kost nu 125 euro per ton. Het maken van maisstro heeft ons alles bij elkaar zo'n 50 euro per ton gekost, inclusief eigen arbeid. Het persen

is de grootste kostenpost. Ik schat dat het omslagpunt zo'n 80 euro per ton is.' De balen, dertig stuks of ongeveer tien ton per hectare, werden op het veld opgeslagen om verder uit te zweten. 'Het is niet aan te raden om maisstro binnen op te slaan', zegt Jan. 'Het stro is zeer broeigevoelig en bovendien zeer brandbaar.' De bewaartijd van het maisstro blijkt zo'n drie maanden te zijn. Om deze te verhogen door de broeigevoeligheid te reduceren, hebben vader en zoon Slachmuylders een aantal balen laten wikkelen met één laag gewone wikkelfolie. 'De vrees die we hadden dat de stengelresten de folie zouden doorboren, is ongegrond gebleken. Als het stro er nu nog uitkomt zoals het er is ingegaan, is de proef geslaagd.' Ludo en Jan houden de blik graag breed.

Met het maisstro onderzoeken zij nog andere mogelijkheden. 'Buiten de veeteelt. Maar daarover willen we nu liever nog niets kwijt.'

Uitvindersbloed

Het witblauwvleesveebedrijf bevindt zich in de geografische driehoek Brussel-Mechelen-Leuven, die al decennialang bekend is om de groenteteelt. Met het exclusief telen van rode bietjes en zoete mais pikt de familie Slachmuylders ook op dit vlak haar graantje mee. De oogst gaat naar de versmarkt in Sint-Katelijne-Waver bij Mechelen. 'De rode bietjes zijn een hype in verfijnde culinaire gerechten', aldus Ludo. 'Aan het drinken van rodebietensap, dat vooral in natuurwinkels wordt aangeboden, worden gunstige effecten op het menselijk lichaam

toegeschreven', voegt Jan eraan toe. 'Het zou het uithoudingsvermogen verbeteren, de hoge bloeddruk verlagen en de bloedtoevoer naar de hersenen vergroten. Ik heb het zelf een weekje gedronken, maar de aardesmaak is niet te harden.' De zoete mais blijkt vooral afname te vinden in moslimkringen. Maisstro, rode bietjes, zoete mais. Onderzoek en ontwikkeling zitten Ludo en Jan Slachmuylders in de genen. Ludo vond enige tijd geleden een eenvoudig toestel uit om schrikdraad aan te spannen op de weide. 'Ik wilde met de opspanner nog deelnemen aan een uitvinderswedstrijd,' getuigt Ludo, 'maar toen ik verder onderzoek deed naar andere de productie en de vermarktingsmogelijkheden, bleek het ding al op de markt te bestaan. Jammer.' |